

Forslag

til

Lov om ændring af ligningsloven.

Fremsat den 21. oktober 1969 af *Ømann, Poul Dam, Aksel Larsen og Arne Larsen.*

I lov om påligningen af indkomst- og formueskat til staten, jfr. lovbekendtgørelse nr. 424 af 19. december 1968, som ændret ved lov nr. 19 af 24. januar 1969, lov nr. 104 af 29. marts 1969 og lov nr. 326 af 18. juni 1969 samt ved lov nr. 191 af 31. maj 1968, jfr. lov nr. 121 af 29. marts 1969 og lov nr. 130 af 29. marts 1969, foretages følgende ændringer:

1. Efter § 14 A, stk. 4, indsættes som nyt stykke:

„Stk. 5. Over- eller underskud af de i stk. 1 og stk. 2 omhandlede egne boliger nedsættes,

før de medregnes i den skattepligtige indkomst, med $\frac{1}{10}$ for indkomståret 1970, med $\frac{2}{10}$ for indkomståret 1971 og så fremdeles indtil indkomståret 1979 og derefter, hvor intet over- eller underskud vil være at medregne.“

2. Efter § 16 D indsættes som ny paragraf:

„§ 16 E. Renter af gæld, optaget efter den 1. januar 1970, kan alene fradrages i den skattepligtige indkomst i det omfang, lånet er optaget til brug i den skattepligtiges erhvervsvirksomhed, jfr. dog § 14 A, stk. 2.“

Bemærkninger til lovforslaget.

Lovforslaget tilsigter en skattemæssig ligestilling af ejere med lejere gennem afvikling af skattefordelene ved egne boliger over en 10-årig periode og en tilsvarende afvikling af beskættning af overskud på sådanne boliger, således at skattelovgivning efter periodens udløb er neutral over for valget af boligform.

Ligesom boligudgiften henhører renter af privat gæld systematisk til privatforbruget. Lån i egen bolig er principielt privat gæld, og den skattemæssige behandling af egen bolig hører derfor nøje sammen med spørgsmålet om fradrag for renter.

Det er derfor foreslået, at fradraget for private renter ophæves for lån optaget efter 1. januar 1970, idet dog renter af gæld i egen bolig omfattes af den 10-årige afviklingsperiode.

For anden allerede etableret gæld indebærer forslaget fradrag af renter i hidtidigt omfang.

Ud over ønsket om at tilvejebringe skattemæssig ligestilling med hensyn til boligudgiften og afskaffe traditionelle, men derfor ikke mindre urigtige prin-

cipper for opgørelsen af den skattepligtige indkomst og det private forbrug, har følgende hensyn været bestemmende for forslagens udformning:

1) Skatteforholdene for ejere af egen bolig er uhyre forskellige, idet hovedsagelig gældsbyrden og dermed rentebyrden er udslagsgivende for det skattemæssige resultat. Derfor er en forhøjelse af lejeværdien, beregnet som en procentdel af ejendoms værdien, ikke nogen farbar vej. En forhøjelse til en værdi, der ville svare til markedsværdien, ville tvinge et stort antal familier fra hus og hjem. Derfor er det ikke blot principielt rigtigt at forlade det nuværende kunstige ejendomsregnskab, som præmierer gældsstiftelse og fremmer inflation, men en løsning via lejeværdiens forhøjelse ville nødvendiggøre besværlige kompensationsordninger for store grupper.

2) Skattefordelene er ikke alle indhøstet af de nuværende ejere, men allerede betalt til sælgerne i form af højere ejendomspriser. Det ville derfor være urimeligt over for ejerne at afskaffe skattefordelene

pludseligt. En 10-årig afviklingsperiode må anses for så skånsom, at selv de seneste købere kan nå at omstille sig på den.

3) Det er betænkeligt at skabe et skel mellem nuværende og fremtidige selvejere, og det kan ikke afvises, at der ville være tendenser til stavnsbånd for de nuværende ejere, hvis skattefordelene ophævedes totalt for fremtidige erhvervelser, men bevarede for nuværende ejere. Hertil kommer problemerne i forbindelse med at fastsætte kriteriet for en skarp skæringsdag (grundkøb, projektering, byggetilladelse, slutseddel osv.), som ville virke urimelig i mange enkelttilfælde. Som forslaget er udformet, falder også nye ejere ind under den glidende afvikling.

4) Forslagsstillerne har endvidere anset det for uhensigtsmæssigt at sondre mellem billige og dyre

huse, idet der må befrygtes spekulation omkring de pris- eller vurderingsgrænser, som måtte fastlægges og stadig ajourføres, også under hensyntagen til de lokale prisforhold.

I forbindelse med sondringen mellem private og erhvervsmæssige renter påhviler det efter forslagets formulering den skattepligtige at godtgøre, at gælden er af erhvervsmæssig karakter. Der kan til vejledning for ligningsmyndighederne være behov for yderligere formodningsregler, f. eks. hvor der jævnledes med erhvervsinvesteringer på kredit foretages privatanskaffelser for disponible midler. Sådanne vanskeligheder i grænsetilfælde må imidlertid anses for ubetydelige i forhold til forslaget store betydning for bolig- og rentesituationen.